

[Poul Møller.]

små, men hvor er de henne, hele den del af socialdemokratiet, der var tilhænger af en midtsamlende politik? En lille venstrefløj af teoretikere har fået en stigende indflydelse. Ser man på dette store parti, mindes man snart historien om halen, der svinger med hunden. Jeg ved da også godt, at LO påvirker for at få ro i fagforeningerne og ro på arbejdspladserne, men har det ikke altid været socialdemokratisk regeringspolitik, at regeringen var ikke kun arbejdspladsernes regering, regeringen var ikke kun fagforeningernes regering? Er det frygten, der har gjort socialdemokratiet så svagt? Er det frygten, der har lammet socialdemokratiets politiske vilje? Er det svaghed og opportunisme, der nu fører partiet ud i det venstreorienterede eventyr? Per Hækkerup, undskyld, hr. Per Hækkerup, kaldte en gang hr. Aksel Larsen en slange, men har man nu ikke næret den ved sin brede barm og ved hans brede barm, så den nu æder sig længere og længere ind i socialdemokratiets marv?

Bør statsministeren ikke bare af og til overveje, om denne linje er rigtig? Bør andre socialdemokrater ikke gøre det bare af og til? Hvor mange gange kan en statsminister tåle, at det offentligt slås fast, at hans ord ikke står til troende? Hvor mange gange kan ordene devalueres, uden at de mister enhver betydning, og hvor ofte kan det politiske liv tåle det? Det er jo klart for enhver, at statsministeren under disse forhandlinger over for i hvert fald det konservative folkeparti, og jeg tror også over for det radikale venstre, spillede med fordækte kort. Man holdt os hen i skinforhandlinger fredag og lørdag, indtil aftalen med socialistisk folkeparti var klappet og klar og sluttet og konfirmeret.

Jeg ved godt, at statsministeren på sit hovedbestyrelsesmøde har henvist os, der der sad ved forhandlingerne efter hans invitation, til, at vi kunne bare læse i aviserne. Kan man det? Kan man, efter at hr. Per Hækkerup og hr. Jens Otto Krag har indbudt os til forhandling om de skattepolitiske problemer, blot sige: I kunne jo bare læse i aviserne, at vi forhandlede med socialistisk folkeparti ved siden af? Var det dog ikke rimeligt, om man havde givet redegørelsen i de forhandlinger? Kan det

give tillid til at gå til et sådant forhandlingsbord, når vi skal sidde og læse i aviserne, at man forhandler med andre vedrørende de samme affærer? Ikke efter min opfattelse. Det er jo udtryk for, jeg vil nødig bruge stærke ord, men det er jo udtryk for arrogance at henvise forhandlingspartnere til at kunne læse i aviserne, hvad det er, man sidder og forhandler med andre om. Jeg var ikke klogere, end at det, man forhandlede med socialistisk folkeparti om, var et forsøg på at få socialistisk folkeparti til at acceptere et bredt forlig. Enten er det så ikke lykkedes, eller også har man forhandlet helt andre ting med dem, som det også fremgår af den generalstab, der nu er oprettet.

Jeg mener, at det var statsministerens, hans ministres og hans partis pligt at informere os, ikke pressens. I det hele taget synes jeg, at statsministeren i de senere år har udviklet en fantastisk forkærlighed for de kuplignende metoder. Og når man bebrejdes noget, så kender han kun til én ting, det er modangreb. Han taler om sin langmodighed og sin tålmodighed; alle, der kender statsministeren her, ved jo efterhånden, at han er aldrig mere langmodig eller tålmodig, end indtil han har sit flertal hjemme, hvor snævert det end er. Så er hans tålmodighed færdig, og det har vi jo masser af eksempler på fra de senere år. Men lad derfor være med at bruge disse ord; hvis vi skal prøve på at arbejde herinde i dette ting, så lad os huske ordet, at hykleri er lastens hyldest til dyden.

Aksel Larsen: Der er meget, der tyder på, at de tre borgerlige partier, der har deltaget i udvalgsarbejdet, først nu begynder at forstå, at der skete noget i dansk politik før valget i fjor og ved valget den 22. november 1966. Den 10. maj 1966 brast forslagene på at lave et firkantet skatteforlig, det påtænkte og af de borgerlige partier så hedt attråede momsforlig blev ikke til noget, og vi i socialistisk folkeparti er, som vi tidligere har sagt, meget tilfredse med, at vi var med til at vælte det. Regeringspartiet gav igennem sommeren og efteråret 1966 klar besked om, at det nu ville tilstræbe en skattereform i overensstemmelse med socialdemokratiets grundsynspunkter og dets politiske program af 1961, indeholdende